

Arrest

nr. 43 827 van 26 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 mei 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 mei 2010.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 mei 2010 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken. A. DE SMET.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. SINE, die loco advocaat M.-E. COMBLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn komt op 12 maart 2010 België binnen en dient op 13 maart 2010 een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd te Samos (Griekenland) op 16 december 2009.

Op 17 maart 2010 verzoeken de Belgische autoriteiten Griekenland om de overname van verzoeker op basis van artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening).

De Griekse autoriteiten laten na om binnen de in de Dublin-II-Verordening vastgelegde termijn te reageren op het verzoek tot overname zodat zij op basis van artikel 18.7 van deze verordening worden geacht dit verzoek stilzwijgend te aanvaarden. België deelt dit mee aan Griekenland op 19 mei 2010.

Op 19 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing.

*"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd
aan de persoon die verklaart te heten A.H.H.(...)
geboren te Bagdad, op (in) 30.11.1986
van nationaliteit te zijn : Irak
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 15/03/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 12/03/2010 in België te zijn aangekomen. Hij verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30/11/1986. Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 15/03/2010 dat hij op 06/12/2009 uit Bagdad, Irak is vertrokken en via Turkije naar Griekenland is gereisd, waar hij op 14/12/2009 zou zijn toegekomen. Uit het Eurodacverslag van 15/03/2010 blijkt dat betrokkene zijn vingerafdrukken op 16/12/2009 genomen werden te Samos, Griekenland. Betrokkene werd er geregistreerd met een illegale binnenkomst. Betrokkene verklaart dat hij van Turkije naar Griekenland onderweg was met een bootje en dat hij toen werd opgepakt door de politie. Hij verklaart dat zijn vingerafdrukken genomen werden en dat hij naar een opvangcentrum werd gebracht. Betrokkene verklaart nog dat hij een document kreeg dat hij nog een maand in het land mocht blijven en daarna moest vertrekken. Betrokkene verklaart dat hij op 16/02/2010 uit Griekenland vertrok en weer naar Turkije ging. Begin maart 2010 zou hij vanuit Turkije met de vrachtwagen naar België zijn vertrokken waar hij op 12/03/2010 zou zijn aangekomen. Betrokkene vroeg op 15/03/2010 asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken.

Op 17/03/2010 werd een overnameverzoek op basis van art. 10.1 van de Verordening verstuurd aan de Griekse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 17/05/2010 nog geen antwoord hadden ontvangen van Griekenland stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Griekenland werd bijgevolg op 18/05/2010 verantwoordelijk voor de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Griekse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 18/05/2010. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft

en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/65/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009). Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

De Griekse autoriteiten hebben op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Dublin II-Verordening (zie in deze ook EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. t. Verenigd Koninkrijk). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Dublin II-Verordening aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder -indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming vinden.

Betrokkene vermeldt dat hij België het beste land is om asiel te vragen en er respect is voor Irakezen. Betrokkene zegt dat hij naar Europa wou en België koos omdat "zij op de hoogte zijn van de problemen van de Irakezen". Dit geeft betrokkene op als specifieke reden waarom hij zijn asielaanvraag precies in België wil indienen. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Bovendien is Griekenland, zoals eerder vermeld, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België noch elders in Europa. Een behandeling op basis van art. 7 of 15 is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart in goede gezondheid te zijn.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.18§7 van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten. (2)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

2.1. Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze voorwaarde dient zo te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Het bestaan van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (RvS 12 juni 2002, nr. 107 797).

Wat deze voorwaarde betreft voert verzoeker het volgende aan:

“Verzoeker riskeert een uitzetting naar Griekenland, waar hij aan handelingen blootgesteld zou worden die hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zouden berokkenen.

Overwegende dat Griekenland niet als een staat beschouwd wordt waarvan een vluchteling kan verwachten dat de omstandigheden waarin hij zal verkeren gedurende de asielpprocedure en het onderzoek van zijn asielmotieven optimaal zullen zijn.

In een brief naar de Minister van Binnenlandse Zaken, mevrouw Turtelboom, van 2 april 2009, stelde de verantwoordelijke van het UNHCR voor Duitsland, België, Frankrijk, Ierland, Luxemburg, Monaco, Nederland en het Verenigd Koninkrijk:

“Durant les derniers mois, deux demandeurs d’asile ont perdu la vie et un autre a été grièvement blessé. (...)

Enfin les conditions d’accueil des demandeurs d’asile, qui sont essentielles afin qu’ils puissent raisonnablement mener à bien leur demande d’asile en Grèce, restent inadéquates et insuffisantes. (...)

Pour les raisons mentionnées ci-dessus, l’UNHCR maintient son évaluation du système grec d’asile (...)
à savoir que les gouvernements s’abstiennent de transférer des demandeurs d’asile vers la Grèce et

prennent en charge la responsabilité de l'examen de ces demandes d'asile en vertu de l'article 3, al. 2 du Règlement Dublin" (Stuk 11)

Eigen vertaling:

"Gedurende de laatste maanden hebben twee asielzoekers het leven verloren en geraakte een andere ernstig gewond. (...)

De omstandigheden van het onthaal van asielzoekers, die essentieel zijn om hun asielaanvraag redelijkerwijze tot een goed einde te brengen in Griekenland, blijven inadequaet en onvoldoende. (...)

Om voormelde redenen, behoudt het UNHCR haar evaluatie van het Grieks asielsysteem (...) zijnde dat de overheden zich ervan moeten onthouden asielzoekers naar Griekenland over te brengen en de verantwoordelijkheid over het onderzoek van deze asielaanvragen krachtens het artikel 3, al. 2 van de Dublinverordening op zich moeten nemen."

2.2. Verzoeker verwijst naar een brief van de vertegenwoordiger van het UNHCR van 2 april 2009 gericht naar de toenmalige minister van Migratie- en asielbeleid, waarin het UNHCR aanraadt om de asielaanvragen van asielzoekers die dreigen teruggestuurd te worden naar Griekenland, op zich te nemen.

Met deze loutere verwijzing naar een advies van het UNHCR dat dateert van 2 april 2009, toont verzoeker niet met concrete gegevens aan dat er in zijn hoofde sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont in de uiteenzetting van het nadeel immers niet aan welk nadeel hem persoonlijk zou treffen bij een terugleiding naar Griekenland, hij geeft geen uiteenzetting over welke vrees hij in dit verband zou hebben of wat hijzelf reeds zou hebben meegemaakt in Griekenland, noch betreft hij de algemene verwijzing naar het advies van de UNHCR op zijn eigen situatie. Verzoeker verwijst bij zijn uiteenzetting inzake het nadeel evenmin naar meer recente informatie.

De vordering tot schorsing dient een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Hieruit volgt dat verzoeker in zijn verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat hij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan (RvS 16 februari 2004, nr. 128 182). Door een loutere verwijzing naar een advies van het UNHCR van 2 april 2009 waarin afgeraden wordt asielzoekers terug te sturen naar Griekenland, zonder enige verwijzing naar zijn eigen toestand, geeft verzoeker geen voldoende concrete uiteenzetting van het nadeel zodat de Raad bij gebrek aan concrete gegevens niet kan onderzoeken of het nadeel wel dermate ernstig is dat het de schorsing kan verantwoorden. De Raad benadrukt dat het bestaan van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel een afzonderlijke voorwaarde is, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (RvS 12 juni 2002, nr. 107 797).

Verzoeker blijft bijgevolg in gebreke om concrete gegevens aan te brengen waaruit prima facie kan worden afgeleid dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in zijn hoofde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan veroorzaken.

Er is niet voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3. Er is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr E. VANDERSCHOMMEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

A. DE SMET